

'ALS IK OUDE BEELDEN VAN SMALL FACES ZIE, WORD IK ZELF HAAST FAN'

KENNEY JONES

DRIJVENDE KRACHT ACHTER (SMALL) FACES

Small Faces is dit jaar opgenomen in de Rock And Roll Hall Of Fame, onlangs zijn er deluxe edities uitgebracht van Small Faces-albums, en Faces, een voortzetting van Small Faces, had vorig jaar een korte tour. Veel activiteit rondom beide bands dus. Hoog tijd voor een gesprek met drummer Kenney Jones. Op een vroege maandagmorgen is er telefonisch contact.

TEKST: STEF WOESTENENK

'I always have the best seat in the house', vertelt Kenney Jones. En hij heeft heel wat gezien vanaf zijn drumkruk. In de jaren '60 met Small Faces, in de jaren '70 met Faces en begin '80 met The Who. De enthousiaste Brit werd onlangs voor het eerst opa en is nog altijd actief als drummer met zijn band The Jones Gang. Maar natuurlijk blijft hij voor altijd verbonden aan Faces en Small Faces, de band die verantwoordelijk was voor hits als All Or Nothing, Tin Soldier, Itchycoo Park en Stay With Me. Hij is er trots op.

Er is net een aantal deluxe edities uitgekomen van Small Faces-albums. Is het omdat jullie nu ook zijn opgenomen in de Rock And Roll Hall Of Fame? 'Nee, hoor. Dat is puur toeval. Het is een project geweest van vier jaar. Ik schrok me eerst kapot toen bleek dat we slechts één kartonnen doos met tapes hadden. Ik wist dat er een muur aan materiaal moest zijn. We hebben letterlijk de hele wereld afgezocht en gelukkig alles teruggevonden. Ik had

thuis ook nog wat liggen. Het was prachtig om alle nummers weer door te nemen.'

Er zijn vele heruitgaven geweest van jullie platen. Wat maakt deze serie zo speciaal?

'Er staan veel outtakes op en ook wat vroege versies en onuitgebrachte nummers. Maar het mooiste is het geluid. Het is echt geweldig hoe de sound verbeterd is dankzij de digitale middelen die we hebben. De banden waren in slechte staat, maar na vier jaar poetsen en mixen zijn we erg tevreden. Vooral het mid-laag is beter hoorbaar. Dus iedereen kan nu echt horen hoe goed bassist Ronnie Lane eigenlijk was. We krijgen hoge waarderingen!'

Over Ronnie Lane gesproken. Ook veel jonge mensen die hem niet kennen, lezen dit artikel.

Omschrijf eens wie hij was?

'Hij was mijn vriend. We kenden elkaar als tieners en kochten los van elkaar onze instrumenten in een muziekzaak in Londen van ene Steve Marriott. Ronnie speelde eerst gitaar, maar ging later bas-

sen. Hij had een prachtige melodische stijl. Toen we samen met Steve Small Faces oprichtten, konden we nauwelijks echt spelen, maar er was meteen een klik. Ik volgde als drummer juist het ritme van de gitaar van Steve, terwijl Ronnie zijn ding deed. Ronnie had een vrije "zigeunergeest", was

Kenney Jones (m) bij Air Studios

Old school rocken! Let ook op de man met suggestieve houding achter de versterker. Of is ie nou aan het overgooien?

een diepe denker en vooral een goede vriend. Ik mis hem nog iedere dag, maar ik weet dat hij altijd wel bij me is.'

Hoe werkten Lane en Marriott als schrijversduo en wat wilden jullie als band uitstralen met jullie sound?

'Wat mij betreft horen Marriott/Lane als schrijvers thuis in het rijtje Lennon/McCartney en Jagger/Richards. Ze waren heel creatief en schreven over de dingen die om de band heen gebeurde. Veel teksten gaan over de jongerencultuur waarin we zaten. Itchycoo Park lag bijvoorbeeld bij ons om de hoek. In de studio probeerden we van alles uit. Tijdens opnames van If I Were A Carpenter zat ik bijvoorbeeld met stokken op mijn drumkruk mee te tikken. Producer Glyn Johns rende op me af en zei: "Niet bewegen." Hup, een paar microfoons erbij en opnemen die sound! Veel dingen die wij deden, waren hun tijd ver vooruit. We lieten tapes bijvoorbeeld om onze stoelpoten draaien, zodat het effect van een phaser ontstond. Er zat geen gedachte achter, we stonden gewoon overal voor open en

hadden een "telepathische" band. Samenwerken ging vanzelf. We waren even oud, kwamen uit dezelfde buurt en handelden op de kracht van de muziek. Later wilden we van het "teeny bopper"-effect af en gingen we anders met nummers om. Het album Ogdens' Nut Gone Flake is daarvan een resultaat.'

Hoe zie je de invloed van Small Faces terug in de muziek van nu?

'Onze muziek is nooit weggeweest. Het wordt doorgegeven van vader op zoon. Fans van zeventien jaar ontdekken onze muziek nu, vooral ook dankzij de kwaliteit van de liedjes en de goede sound van de deluxe uitgaven. Jongeren begrijpen de energie van de band. Zelfs mijn eigen jonge dochter is helemaal gek van Small Faces en was verbaasd om te ontdekken dat haar vader daarbij als jochie op de drumkruk zat. Als ik oude beelden van Small Faces zie, word ik zelf haast fan. Dan denk ik bij mezelf: die gasten spelen goed en zien er goed uit. Verrek, daar zit ik zelf ook bij, haha!'

Na het vertrek van Steve Marriott werden jullie (the) Faces. Hoe verliep dat proces?

'Tja, we speelden iedere vrijdag een oefensessie. Mijn nieuwe buurman, Ronnie Wood kwam mee. Hij was meteen enthousiast. Woody vroeg zijn voormalige bandmaat en zanger van The Jeff Beck Group om te komen zingen, want we hadden natuurlijk wel een flinke strot nodig nadat Marriott weg was. Dat is de welbekende Rod Stewart geworden. Hij ging meestal wat verlegen op de versterkers zitten en pas nadat we wat hadden gedronken in de pub, begon hij mee te zingen. Toen ik hem vroeg of hij bij de band wilde komen, was hij verbaasd dat we hem wilden hebben. Nou, wij vonden hem te gek zingen! De muziek werd ruiger, wat meer jam-achtig, met invloeden uit soul en blues. We vonden een platenmaatschappij, maar men stond erop dat we nog steeds Small Faces zouden heten. We gingen akkoord mits we voor het tweede album en daarna een andere naam mochten hebben, want we waren allang niet "small" meer. Dat werd dus Faces. Dat was voor ons heel logisch.'

'VEEL DINGEN DIE WIJ DEDEN, WAREN HUN TIJD VER VOORUIT'

Nadat de band in 1975 stopte, kwamen jullie af en toe eens samen. In 2011 was er een reünie van Faces met Ronnie Wood, Ian 'Mac' McLagan en jij. Hoe was dat?

'Het klikte als vanouds en eigenlijk klonk de muziek alleen maar beter. We hebben allemaal de tijd van te veel drank en drugs achter ons gelaten. Ronnie is al drie jaar nuchter en ook Mac en ik leven gezond, snap je. Het was een frisse start!'

Afgelopen maand werden jullie opgenomen in de Rock And Roll Hall Of Fame. Hoe heb je dat ervaren en was er ook aandacht voor Steve Marriott en Ronnie Lane?

'Het was geweldig, maar wel hard werken. Hele dagen interviews in New York, van vroeg tot laat. We vlogen naar Cleveland voor repetities en helaas werd Rod flink ziek. Hij kon niet zingen tijdens het optreden. Mick Hucknall [ex-Simply Red - red.] was onze zanger met Faces afgelopen jaar, dus we belden hem en hij deed graag mee. Aan het eind van de avond was er een jam met Red Hot Chili Peppers en hun drummer Chad Smith bleef maar vertellen wat voor grote fan hij was van ons. Tijdens die avond hebben we het publiek toegesproken en natuurlijk onze gevoelens gedeeld over Steve en Ronnie. Het is verdrietig dat ze er niet bij konden zijn, maar ze zitten vast al te jammen met Elvis, als je begrijpt wat ik bedoel.'

Jullie werden geëerd voor jullie bijdrage aan de popmuziek en hebben een rijk verleden, maar hoe zit het met de toekomst van Faces. Gaan jullie weer touren en wellicht een album opnemen?

'Nou, de deur staat open. We gaan zeker nog iets doen samen. Woody zal waarschijnlijk weer met de Stones gaan spelen, aangezien het hun jubileumjaar is.'

Op welke drumkit speel je tegenwoordig en wat is volgens jou een goede drumsound?

'De mensen vinden mij vaak een "heavy" drummer. Mijn setup is niet zo groot. Toen ik bij de The Who de plek van Keith Moon overnam, had ik een groot aantal toms. De laatste jaren speel ik op Yamaha-drums. Die bevallen mij erg goed. Ze zijn momenteel een nieuwe drumkit voor me aan het maken. Die wordt echt heel mooi, met een custom bassdrum en een erg krachtige sound. Je zult het vanzelf wel horen.'

Wat wil je nog kwijt aan de mensen die dit lezen?

'Kom langs. Kom kijken en luisteren als we spelen. We willen graag weer optreden in Nederland. Natuurlijk wil ik alle mensen bedanken die al jaren naar onze muziek luisteren en naar onze optredens komen. En al die nieuwe fans die er iedere keer weer bijkomen niet te vergeten!'

www.thefaces.co.uk

IN HET KORT

Veel muziek uit de periode van de Britse 'beat boom' uit de jaren '60 is nog hoorbaar, voelbaar en merkbaar in de huidige popmuziek. Versnelde, energieke versies van bluesklassiekers werden popsongs. The Beatles, The Rolling Stones, The Pretty Things, The Kinks en The Who zijn slechts enkele voorbeelden die nog steeds een grote rol in ons dagelijks leven spelen. Vanuit dezelfde oersoep van invloeden ontwikkelde elke groep zijn eigen stijl en vooral eind jaren '60 volgde een uitbarsting van creativiteit. Een van die bands was Small Faces.

Vier kleine mannen uit de omgeving van Londen begonnen met een paar singletjes volgens de vaste formule, maar met een eigen sound. In de spotlight stond Steve Marriott, een kleine Brit met een strot van een zwarte soulzanger en voorstander van rauw gitaarwerk. Op de achtergrond, maar net zo belangrijk, vormden de melodieuze baslijnen van Ronnie Lane, de gierende Hammond van Ian 'Mac' McLagan en de strakke beat van Kenney Jones een herkenbare basis.

Marriott en Lane vormden een uniek schrijversduo en waren verantwoordelijk voor hits zoals All Or Nothing, Itchycoo Park, Lazy Sunday en Tin Soldier. Gillende meiden, mooie 'mod'-kleding en veel optredens zorgden voor een prachtige tijd. Rijk werden de jongens echter niet. De groep werd enorm uitgebuit door managers en platenbonzen, waar ze - zoals veel bands - veel te laat achter kwamen. Om van het 'teeny bop'-imago af te komen dook de groep voor langere tijd de studio in. Kort achter elkaar verschenen Sgt. Pepper's Lonely Heart Club Band van The Beatles, Their Satanic Majesties Request van The Rolling Stones en Tommy van The Who, allemaal klassiekers in hun soort.

Small Faces kwam met een ronde albumhoes: Ogdens' Nut Gone Flake, een conceptalbum rondom Happiness Stan, met tussen de nummers door vrolijke onsamenhangende vertellingen van Stanley Unwin. De groep was zo'n vier jaar bij elkaar. Marriott verliet de groep in 1969. Hij vormde met onder anderen Peter Frampton de groep Humble Pie. Met aanvulling van Rod Stewart en Ronnie Wood richtten de overgebleven bandleden (the) Faces op. Wood ging later naar The Rolling Stones en Stewart ging solo.

Mac en Jones zijn ook altijd blijven spelen. Jones verving Keith Moon eind jaren '70 bij The Who en Mac speelde bij de Stones, Bonnie Raitt, Bob Dylan en vele anderen. Hij brengt nog regelmatig een soloalbum uit. In de jaren '70 was er een korte reünie. Ronnie Lane bedankte ervoor, want 'de magie was er niet meer'. Lane wordt vaak omschreven als de muzikant die een ziel aan de groep gaf. Hij maakte een aantal soloalbums waarop duidelijk te horen is hoe hij - wars van het sterrendom - zijn hart volgde in de muziek. Lane stierf in 1997 aan MS. Een rijke geschiedenis van een creatieve band. Nu nog beter hoorbaar en voorzien van wat leuke extra's dankzij de heruitgaven die onlangs werden uitgebracht. Voor sommigen een kennismaking, voor anderen als een ontmoeting met een oude vriend.